

Sygn. akt II Ca 943/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Grażyna Kobus

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Piotr Rajczakowski

Protokolant: Alicja Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2013r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko R. T. i S. T.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 26 września 2012r., sygn. akt VIII C 527/11

I oddala apelację;

II nie obciąża powoda kosztami postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt 943/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 września 2012 r. Sąd Rejonowy pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 10 stycznia 2008 r., sygn. akt V GNc 3164/07, wydanego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, przeciwko małżonkowi dłużnika J. S. - P. S., z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową małżonków postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 10 grudnia 2010 r., sygn. akt V GCo 246/10 w części, a mianowicie co do kwoty 614,39 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 listopada 2007 r. do dnia zapłaty, a dalej idące powództwo oddalił oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny. W dniu 14 kwietnia 1995 r. J. S. i P. S. zawarli notarialną umowę, zgodnie z którą z tym dniem wyłączyli wspólność ustawową majątku wynikającą z zawartego w dniu 9 czerwca 1979 r. związku małżeńskiego. Prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 stycznia 2008 r., sygn. akt V GNc 3164/07 Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu zasądził od J. S. na rzecz R. T. i S.

T.kwotę 22.362,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi: od kwoty 4.805,58 zł od dnia 8 maja 2007 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.380,17zł od dnia 8 czerwca 2007 r. do dnia zapłaty, od kwoty 5.073,98 zł od dnia 1 sierpnia 2007 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.042,28 zł od dnia 8 sierpnia 2007 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.042,28 zł od dnia 10 września 2007 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.976,40 zł od dnia 8 października 2007 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.042,28 zł od dnia 8 listopada 2007 r. do dnia zapłaty, oraz kwotę 2.697 tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Prawomocnym postanowieniem z dnia 10 grudnia 2010 r. sygn. akt V GCo 246/10 Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu powyższemu prawomocnemu nakazowi zapłaty nadał klauzulę wykonalności także przeciwko małżonkowi dłużnika J. S.- P. S., z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową małżonków, oraz zasądził od dłużniczki i jej małżonka solidarnie na rzecz wierzyciela kwotę 127 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Postępowanie egzekucyjne na podstawie powyższych tytułów prowadził początkowo Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W.J. K.pod sygn. akt KM 562/08, a następnie Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w W.W. W.pod sygn. akt KM 564/09. W obu tych sprawach wierzyciele nie złożyli wniosku o ograniczenie egzekucji o kwoty otrzymane bezpośrednio od dłużników. W dniach 16 marca 2007 r. i 19 czerwca 2007 r.. J. S.wpłaciła P.H.U.P. (...) s.c. w O.kwoty po 1.000 zł tytułem kaucji. W dniach 21 lutego 2008 r. i 10 marca 2008 r. zapłaciła tej spółce kwotę 2.000 zł i 1.000 zł tytułem zapłaty częściowej, a w dniu 17 stycznia 2009 r. - 3.300 zł. Pismem z dnia 18 marca 2010 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w (...) W. W.poinformował J. S., że na skutek działań komorników na rzecz pozwanych dotychczas wyegzekwowana została od niej łącznie kwota 12.514,18 zł. J. S.wielokrotnie pisemnie zwracała się do pozwanych o rozliczenie kwestii rusztowań. Zwracała się też do Komorników Sądowych, prowadzących przeciwko niej postępowanie egzekucyjne z wniosku pozwanych, o rozliczenie dokonanych przez nią wpłat. Pozwani dokonali zaliczenia na poczet należności zasądzonej nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 stycznia 2008 r. kwoty 614,39 zł uiszczonej na ich rzecz przez J. S.pozą toczącym się postępowaniem egzekucyjnym. J. S.była z pozwanymi w stałych stosunkach gospodarczych i zawierała z nimi również inne umowy, niebędące podstawą wydania nakazu zapłaty z dnia 10 stycznia 2008 r.

Rozważając tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że powództwo jest częściowo bezzasadne. Sąd wskazał, że przesłanki wytoczenia powództwa przeciwegzekucyjnego opozycyjnego wymienia art. 840 § 1 kpc. Zgodnie z tym przepisem dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli: 1. przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności, gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym nie będącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście; 2. po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie; 3. małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art 787 wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść. Sąd powołał również przepis art. 840⁽¹⁾ kpc, zgodnie z którym jeżeli dłużnik albo jego małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art 787 lub art. 787⁽¹⁾, podnosi wynikający z umowy majątkowej małżeńskiej zarzut wyłączenia lub ograniczenia jego odpowiedzialności całością lub częścią majątku, przepis art. 840 § 1 i § 2 stosuje się odpowiednio. Uwzględniając powyższe, Sąd zważył, że niniejszej sprawy dotyczą jedynie przesłanki wskazane w art. 840 § 1 pkt 2 i 3 kpc. P. S. domaga się bowiem pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego będącego orzeczeniem sądowym (odpada pkt 1) cytowanego przepisu i kwestionuje nadanie powyższemu orzeczeniu klauzuli wykonalności także przeciwko niemu jako małżonkowi dłużnika. Przechodząc do analizy pkt 2) art. 840 § 1 kpc w pierwszej kolejności Sąd stwierdził, że powód nie udowodnił, aby przedłożone przez niego dowody wpłat dotyczyły zapłaty z tytułu czynności będących podstawą wydania nakazu zapłaty z dnia 10 stycznia 2008 r.. Jak sam zeznał, jego żonę łączyły z pozwanymi stałe stosunki gospodarcze, zawierali oni szereg umów, nie tylko będących źródłem przedmiotowego nakazu zapłaty. W związku z powyższym zgodnie z art. 6 kc, to powód winien udowodnić, iż przedstawione dowody wpłat dotyczą zapłaty z tego właśnie tytułu, szczególnie w świetle oświadczenia pozwanych, że powyższe wpłaty

zostały zaliczone na należności wynikające z innych faktur, nieobjętych nakazem zapłaty z dnia 10 stycznia 2008 r. Tymczasem P. S. tego obowiązku nie dopełnił. Ze zgromadzonych w aktach dokumentów wynika jedynie, że J. S. uiściła na rzecz firmy pozwanych wskazane w tych dokumentach kwoty. W żadnym z nich jednak nie jest wymienione, z jakiego tytułu ta zapłata została dokonana (poza określeniem, że jest zapłatą częściową). Zarzut P. S. dotyczący spełnienia świadczenia znalazł jedynie częściowe potwierdzenie w przywołanym wyżej oświadczeniu pozwanych. W piśmie procesowym z dnia 12 września 2012 r. przyznali oni, że z kwoty należnej im z tytułu nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 stycznia 2008 r. nie rozliczyli wpłaconej przez dłużnika kwoty 614,39 zł i nie poinformowali o tym komornika, prowadzącego postępowanie egzekucyjne. Jeżeli chodzi o kwoty wyegzekwowane przez komornika, to fakt ich wyegzekwowania nie może być podstawą uwzględnienia powództwa. Dłużnik traci bowiem prawo do wytoczenia takiego powództwa z chwilą wyegzekwowania przez wierzyciela świadczenia objętego tytułem wykonawczym w drodze egzekucji komorniczej. Jeżeli chodzi o drugi z zarzutów powoda, oparty o treść przepisu pkt 3) art. 840 § 1 kpc w zw. z art. 840⁽¹⁾ kpc, Sąd wskazał w pierwszej kolejności, że zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i judykatury zarzuty dotyczące nadania klauzuli wykonalności, jako podstawa powództwa opozycyjnego, nie mogą pokrywać się z zarzutami możliwymi do podniesienia w zażaleniu na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, wnoszonym na podstawie art. 795 kpc. Mając to na względzie, Sąd wskazał, że P. S. nie zaskarżył postanowienia z dnia 10 grudnia 2010 r., sygn. akt V GCo 246/10 o nadaniu klauzuli wykonalności prawomocnemu nakazowi zapłaty z dnia 10 stycznia 2008 r., sygn. akt V GNc 3164/07 także przeciwko niemu jako małżonkowi dłużnika J. S., z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową małżonków. Niezależnie od powyższego Sąd wskazał także, że w toku niniejszego postępowania powód nie udowodnił, aby pozwani, zawierając umowy z J. S., wiedzieli o zawartej przez niego z dłużnikiem umowie notarialnej o wyłączeniu wspólności ustawowej majątku wynikającej z zawartego związku małżeńskiego. W świetle oświadczenia pozwanych zawartego w odpowiedzi na pozew, zgodnie z art. 6 kc, to na P. S. spoczywał ten ciężar. Zgodnie bowiem z treścią art. 471 krio małżonek może powoływać się względem innych osób na umowę majątkową małżeńską, gdy jej zawarcie oraz rodzaj były tym osobom wiadome. Powód nie zaoferował żadnych dowodów wskazujących na fakt, że pozwani wiedzieli o zawarciu analizowanej umowy. Sąd powołał przy tym przepis art. 787⁽²⁾ kpc, zgodnie z którym zawarcie umowy majątkowej małżeńskiej nie stanowi przeszkody do nadania klauzuli wykonalności według przepisów art. 787 i art. 787⁽¹⁾ oraz prowadzenia na podstawie tak powstałego tytułu wykonawczego egzekucji do tych składników, które należałyby do majątku wspólnego, gdyby umowy majątkowej nie zawarto. Przepis niniejszy nie wyłącza obrony małżonków w drodze powództw przeciwegzekucyjnych, jeżeli umowa majątkowa małżeńska była skuteczna wobec wierzyciela. Z powyższego należy zatem wyprowadzić wniosek, że pomimo umownego wyłączenia przez małżonków wspólności ustawowej wierzyciel, który nie wiedział o umowie, może dochodzić zaspokojenia z majątku, który byłby objęty wspólnością ustawową, gdyby nie była ona umownie wyłączona. Pomimo bowiem tego, że z mocy umowy majątkowej do majątku objętego dotychczas wspólnością ustawową, w następstwie jej wyłączenia, stosuje się przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych, małżonkowie względem takiego wierzyciela nie mogą powołać się skutecznie na umowne wyłączenie tej wspólności. W tej więc sytuacji małżonkowie względem wspomnianego wierzyciela będą traktowani tak, jakby nadal pozostawali we wspólności ustawowej. W konsekwencji, małżonek dłużnika nie mógłby przeciwstawić się skutecznie żądaniu wierzyciela nadania klauzuli wykonalności w myśl art. 787 § 1 kpc. Pozostaje do rozważenia, jaka chwila uzyskania przez wierzyciela wiadomości o zawarciu przez małżonków umowy majątkowej wyłączającej wspólność ustawową decyduje o dopuszczalności powoływania się przez tych małżonków względem wierzyciela na umowne wyłączenie wspólności ustawowej. Przepis nie daje na to pytanie wyraźnej odpowiedzi, z jego celu jednak należy wyprowadzić wniosek, że chodzi o uzyskanie przez wierzyciela wiadomości o zawarciu przez małżonków umowy majątkowej i o jej rodzaju przed powstaniem wierzytelności względem małżonka będącego dłużnikiem. Takie stanowisko znajduje logiczne uzasadnienie, z tym zastrzeżeniem, że założeniem tego przepisu jest uniknięcie ujemnych skutków, jakie wiążą się dla wierzyciela z ograniczeniem możliwości zaspokojenia się z majątku wspólnego w następstwie umownego wyłączenia wspólności ustawowej. Uniknięcie takich ujemnych skutków jest możliwe tylko wtedy, gdy w chwili powstania wierzytelności wierzyciel ma świadomość tego, że - wbrew powszechnie obowiązującemu z mocy samego prawa ustrojowi małżeńskiej majątkowej wspólności ustawowej - dłużnik i jego małżonek zawarli umowę majątkową, której rodzaj jest mu znany. Przyjęcie jakiegokolwiek późniejszej chwili uzyskania przez wierzyciela wiadomości o zawartej umowie majątkowej i jej rodzaju, a

więc chwili już po powstaniu wierzytelności, jako podstawy do uznania tej umowy za skuteczną względem wierzyciela, przekreślałoby sens i cel przepisu, prowadziłoby bowiem w konsekwencji do paradoksalnego wniosku, że powołanie się przez małżonka dłużnika na umowę małżeńską, wyłączającą wspólność ustawową, byłoby skuteczne także wtedy, gdyby wierzyciel został zawiadomiony o zawarciu takiej umowy w toku przewidzianego w art. 787 kpc postępowania o nadanie klauzuli wykonalności.

W apelacji od powyższego wyroku powód, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, zarzucił naruszenie przepisów postępowania i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego. W uzasadnieniu wskazał, że nigdy nie zajmował się sprawami finansowymi w PBH (...), w której był zatrudniony jako kierownik budowy (PBH(...)nie był spółką cywilną) i do jego obowiązków należało dbanie o prawidłowe wykonanie robót oraz zabezpieczenie potrzebnego do ich wykonanie sprzętu i materiałów. Podniósł przy tym, że pozwany nie wykazał się dokumentem urzędowym lub prywatnym, że stwierdzona tytułem prawnym czynność powstała za jego zgodą. Tymczasem uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2011 r., sygn. akt III CZP 117/10, przekreśla stosowanie domniemań. Sąd Najwyższy uznał również, że choć niektóre przepisy o nadaniu klauzuli wykonalności mówią o wykazaniu pewnych faktów (jak art. 787 kpc), a inne o dostarczeniu dowodu jak (art. 786 § 1 kpc), to oba te sformułowania należy traktować tak samo - jako wymaganie dowodu pewnego zdarzenia. Powód oświadczył nadto, że S. T.został poinformowany przez niego o fakcie istnienia rozdzielności majątkowej z dnia 14 kwietnia 1995 r. Wskazał też, że na rozprawie w dniu 28 maja 2012 r. strona pozwana złożyła opozycję przeciwko wstąpieniu interwenienta ubocznego J. S., a w uzasadnieniu wyroku Sąd oparł się na częściowych dowodach dostarczonych przez jego małżonkę. Skarżący dodał, że w rozliczeniu dokonanych wpłat pomniejszających wartość zobowiązania na rzecz pozwanego nie uwzględniono wpłat dokonanych przez Komornika z W.- kwoty 12.514,18 zł (którą przekazano po interwencji Prokuratury (...)) oraz wpłat dokonanych dobrowolnie przez J. S., a wynikających z nakazu zapłaty. Pełnomocnik pozwanych poinformował Sąd, że dokonane przez nią wpłaty zostały zaliczone na należności wynikające z innych faktur, nie przedstawiając na ten fakt żadnych dowodów. Powód podniósł także, że w piśmie z dnia 8 października 2012 r. (przy zachowaniu obowiązujących terminów), które to pismo nie zostało rozpatrzone przez Sąd (wyrok wydano 26 września 2012r.), wyjaśnił, iż fakty, na które w piśmie procesowym powołuje się pełnomocnik pozwanych są nieprawdziwe. Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego, mających uzasadnienie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i zważył co następuje. Apelacja powoda nie jest uzasadniona, a Sąd Okręgowy podziela argumentację zawartą w rozważaniach uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wskazującą na bezzasadność stanowiska apelującego w rozpoznawanej sprawie. Odnośnie wywodów skarżącego dotyczących braku jego zgody jako małżonka dłużniczki na dokonanie czynności, które stanowiły podstawę roszczeń objętych nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym, w dniu 10 stycznia 2008 r., sygn. akt V GNc 3164/07 przez Sąd Rejonowy dla W.we (...), to za Sądem Rejonowym należy wskazać, że powód nie zaskarżył postanowienia tego Sądu z 10 grudnia 2010 r. sygn. akt V GCo 246/10, którym powyższemu prawomocnemu nakazowi zapłaty nadana została klauzula wykonalności także przeciwko małżonkowi dłużniczki J. S.- P. S.. W toku zaś tego właśnie postępowania rzeczą Sądu było zbadanie istnienia pisemnej zgody małżonka na dokonanie przez dłużniczkę czynności, które stanowiły podstawę do wydania przeciwko niej powyższego nakazu zapłaty i kwestia ta, co wynika z uzasadnienia tegoż postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużniczki, była przedmiotem rozpoznania i rozważań Sądu. Niezależnie zaś od tego wskazać należy, że trudno jest przyjąć brak wykazania dokumentem przez wierzycieli (pозwanych w niniejszej sprawie) wyrażenia zgody przez powoda, na dokonanie czynności, w wyniku której powstała wierzytelność objęta wskazywanym wyżej nakazem zapłaty, skoro to właśnie powód, działając jako pełnomocnik małżonki, zawarł z pozwanymi, na piśmie, umowę najmu sprzętu budowlanego, z której wynikały należności R. T.i S. T.objęte tymże nakazem zapłaty. Również zatem niezależnie od wcześniejszych rozważań wskazać należy, że powoływana przez powoda uchwała Sądu Najwyższego z 18 marca 2011r. (III CZP 117/10, OSNC 2011r., Nr 11, poz. 120), odnosi się do innego stanu faktycznego, w którym małżonka dłużnika, działając na podstawie udzielonego jej pełnomocnictwa do dokonywania czynności związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą, zawarła z wierzycielem ogólną umowę o współpracy w zakresie sprzedaży i dostawy.

Brak jest również podstaw do uwzględnienia stanowiska skarżącego, że pozwany S. T. został przez powoda poinformowany przy podpisywaniu pierwszej umowy o istnieniu pomiędzy nim i jego małżonką rozdzielności majątkowej, skoro fakt ten wynikał tylko ogólnikowo z zeznań P. S., a był kwestionowany przez pozwanych. Z zeznań tych nie wynikało bowiem ani w jakich okolicznościach i z jakiej przyczyny udzielenie powyższej informacji pozwanemu miałyby mieć miejsce. Ciężar dowodu w zakresie wykazania powyższej wiedzy wierzycieli, w chwili zawarcia umowy, z której wynikały ich należności, spoczywał zaś na powodzie. Gdy zaś nie dysponował on innymi dowodami, jak przyznał w zeznaniach, na powyższą okoliczność, to zasadnie została ona uznana przez Sąd Rejonowy za nieudowodnioną.

Również nieuzasadnione są wywody skarżącego, dotyczące nieuwzględnienia przez Sąd Rejonowy kwot wyegzekwowanych w toku dotychczasowego postępowania egzekucyjnego i także w tym zakresie Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji. Wyegzekwowanie bowiem przez wierzyciela jego należności w postępowaniu egzekucyjnym, nie stanowi podstawy do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, wobec wykonania tego tytułu (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 17 listopada 1988r., I CR 255/88, Wyd. Lex nr 8929, z 4 kwietnia 2002r., I PKN 197/01, Wokanda 2002r., Nr 12, poz. 27, z 4 listopada 2005r., V CK 296/05, Wyd. Lex nr 179714), a w sytuacji jedynie gdy dłużnik wykaże bezpodstawność takiego wykonania, to może to uzasadniać jego żądanie zapłaty.

Z przyczyn wskazanych przez Sąd Rejonowy brak było również podstaw, wbrew stanowisku skarżącego, do przyjęcia, że jego małżonka dokonała wpłat części należności wierzyciela, wynikającej z objętego pozwem tytułu wykonawczego, poza postępowaniem egzekucyjnym. Stanowisko powoda, że pozwani nie wykazali na poczet jakich faktur dokonali zaliczenia uiszczonych przez J. S. kwot jest już o tyle nietrafne, że to w pierwszej kolejności powód nie udowodnił aby uiszczone kwoty stanowiły zapłatę zobowiązań dłużniczki objętych przedmiotowym tytułem wykonawczym, gdyż nie wynika to w żaden sposób ze złożonych dowodów zapłaty. Zarzut pozwanych, że część powyższych wpłat, poza kwotą 614,39 zł., została zarachowana na poczet innych zobowiązań małżonki powoda, znajdował zaś potwierdzenie w tym, że, co wynika też z zeznań P. S. (i na co wskazał Sąd Rejonowy), pozostawała ona z pozwanymi w stałych stosunkach gospodarczych i zawierała z nimi również inne umowy. Zauważyć też należy, że pismo J. S. (k. 72) zawierające skierowane do Komornika wskazanie zarachowania wpłat z 17 stycznia, 9 lutego i 8 marca 2008r. na poczet należności wynikającej z tytułu wykonawczego, wystosowane zostało dopiero 9 lutego 2009r. Tymczasem zgodnie z art. 451 § 1 k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów może wskazać, który dług chce zaspokoić, ale może to mieć miejsce przy spełnieniu świadczenia. Gdy zaś małżonka powoda nie uczyniła tego dokonując wpłat, a wierzyciele, jak wskazano, dokonali zaliczenia na poczet innych zobowiązań, to późniejsza dyspozycja w tym przedmiocie nie mogła już odnieść jakichkolwiek skutków. Wątpliwości budzi również fakt dokonywania przez J. S. zapłaty należności pozwanych wynikającej z przedmiotowego w sprawie tytułu, w sytuacji gdy kwestionowała ona prawidłowość wykonania przez nich umowy, odnośnie wadliwego montażu rusztowań, co wynika z jej pism z 12 lutego i 2 marca 2009r. (k. 70 i 71). Niezależnie zaś od powyższych rozważań zauważyć także należy, że wskazywane przez powoda wpłaty z 17 stycznia 2008r. na kwotę 3.300 zł. oraz z 9 lutego 2008r. na 2.000 zł., zostały dokonane przed uprawomocnieniem się nakazu zapłaty (co miało miejsce 13 lutego 2008r. wobec doręczenia J. S. nakazu zapłaty w dniu 30 stycznia 2008r., a co wynika z pisma Poczty Polskiej z 4 kwietnia 2008r. i z dowodu doręczenia, w aktach sprawy V GNC 3164/07 Sądu Rejonowego dla W.), stanowiącego obecnie objęty pozwem tytuł wykonawczy, a zatem zarzuty dotyczące dokonanej zapłaty, w sytuacji gdyby miała ona dotyczyć zobowiązań wynikających z powyższego nakazu, powinny być zostać podniesione w postępowaniu rozpoznawczym, w ramach złożonego sprzeciwu od powyższego nakazu zapłaty. W sytuacji natomiast, gdyby z wzajemnych rozliczeń całości prowadzonej współpracy gospodarczej pomiędzy żoną powoda i pozwanymi wynikało, że z jakichkolwiek względów świadczenie spełnione na rzecz wierzycieli, na poczet należności objętej przedmiotowym w sprawie tytułem było nienależne (a do przyjęcia czego obecnie, w sprawie niniejszej, brak jest, z wyżej podanych względów, podstaw) to względem tychże wierzycieli może przysługiwać roszczenie o zapłatę.

Z powyższych przyczyn, wobec prawidłowości wyroku Sądu Rejonowego i braku jego skutecznego podważenia przez zarzuty apelacji, apelacja ta, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw, nie mogła podlegać uwzględnieniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację (pkt I), a o kosztach postępowania apelacyjnego, mając na uwadze sytuację majątkową powoda wynikającą z jego oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania oraz obciążenie go kosztami procesu wyrokiem Sądu pierwszej instancji, orzekł w myśl art. 102 w związku z art. 391 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. (pkt II).